

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGÓ 40 FILLÉR. A MELLÉKLET 80 FILLÉR. AMERIKÁBAN AZ ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL EGYÜTT 2 DOLLÁR. TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

WALLRABENSTEIN JAKAB, NYIREGYHÁZA, DESSEWFFY-TÉR 10.

Milyen messze van a pokol?

Egy gazdag ifju, ki trágár beszédéről és hitelenségéről volt nevezetes, egy köszénbányát látogatott meg. Vezetőül egy Krisztusban hívő bányászt adtak mellé. A gazdag ifju most is a szokott hangon beszélt, káromkodott, szidta az Istent, az Ur Jézust, olyannyira, hogy a bányász a csunya beszédétől megborzadt. Egy liftben ültek, hogy megtekintsék a tárnákat s csakhamar tapasztalták, hogy mennél mélyebben szállottak, annál nagyobb lett a hőség. Már nagy cseppekben hullott róluk a veriték. Úgy érezték magukat, mintha gőzfürdőben lettek volna. „Ó, de nagy itt a forróság!” — kiáltott a fiatal ember nagyot káromkodva. „Mondja csak milyen messze van még innét a pokol?” — kérdezte ezután a bányászt a gazdag ifju. „Pontosan nem tudom azt megmondani” — felelt a bányász — „de ha a felvonó láncnak csak egy szeme is elszakad, úgy Ön egy perc múlva már ott is lehet!”

Ez a beszéd az ifjut annyira megrendítette, hogy attól a perctől kezdve komolyabban kezdett gondolkodni és most kezdte keresni az alkalmat, hogy hogyan szabaduljon meg az Istennek elkövetkezendő haragjától.

De nem így van-e minden hitetlen emberrel? hogy csak egy lépés választja el a pokoltól?

Hát te kedves barátom, mi vagy? hívő vagy hitetlen? Hová kerülés, ha meghalsz, a pokolba vagy a mennyországba? A te szádból is ömlik a trágár beszéd? Te is káromkodsz még? Ha igen, úgy te is még hitetlen vagy, ha mindjárt a fejeddel bölintve is mondod, hogy van Isten. Ezt az ördög is tudja, hogy van, sőt fél is és retteg az Istentől — mondja a Szentírás. De hiszel-e szavaiban, kijelentéseiben? Hiszel-e az Istennek írántad való szeretetében? Hiszel-e Krisztusban, aki azért jött, hogy megváltson téged? Hiszed-e ezt? Hiszel-e az örökkévalóságban, a halottak feltámadásában? Hiszed-e ezt? Nem? Hát miért nem? Hiszen az előbb még megsértődöttél volna, ha azt mondotta volna valaki, hogy hitetlen vagy. Vagy talán azt mondod, hiszek egy Istenben, de a többiben, egy megfeszített Krisztusban, egy örökkévalóságban, abban nem hiszek.

„Mert mikor az ember meghal — mondod talán — akkor vége van mindennek.” Igazán? Hát ezt honnan tudod? Avagy azt hiszed, az emberrel is úgy van, mint az állattal, ökörrrel és lóval, mely ha elpusztul, egy gödörbe dobják és akkor vége mindennek? Igen, az állattal lehet, de az emberrel nem, az embernek halhatatlan lelke van, ezt bizonyítja lelkiismereted is. A bibliában azt olvassuk, hogy „elvégezt dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet.” (Zsid. 9, 27.) Kedves barátom, ez tehát Istennél el van végezve, nem az embernél, hogy neked egyszer meg kell halnod, azután az ítélet és lehet, hogy ez már nem sokára meglesz hisz már te is érzed, hogy beteg vagy, hogy már a halál kopogtat nálad. Sok ember örülne annak, ha nem volna Isten, ha nem volna örökélet, pokol, ítélet. És mert örül-nének, azt mondják, hogy nincsen és nevetnek — amint mondják — a paposkodó beszéden. De nem tudják, hogy ez már a pokolba szóló kacagás.

Kedves barátom, ne csald meg magadat, ne játsz az Istennel, mert az Isten nem csu-foltatik meg. Ne káromold többé az Ő szent nevét. Hisz Ő úgy szeretett téged, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érted, hogyha hiszel Őbenne, elne vesszél, hanem örök életed legyen. Ne folytasd tovább rossz szokásaidat, hanem térj meg a te Istenedhez, ki tárt karokkal vár, örök életet kínálva neked.

Nemsokára befejezed életed és akkor hol töltöd majd az örökkévalóságot? Talán te is nevelsz vagy gunyolódsz e kis cikk felett? Oh, ne légy balgatag, hanem bölcs és válaszld az Istent és mondd: „Én Istennek akarok szolgálni és nem az ördögnek.” Ekkor majd nem ömlik többé undok, káromkodó szó a szádból, hanem dicséret és hálaadás. Adja az Ur, hogy jól válasszál!

Csak két eshetőség van az örökkévalóságban: Vagy azt mondja Jézus néked: Jöjjetek én hozzám Atyámnak áldottai, örököljétek a földet!

Vagy azt mondja: Menjetelek tőlem, ti átkozottak, az örök tüzre!

Mit hoz majd néked a jövő?

Most még határozhatasz, de nemsoká már késő lesz.

Schm. J.

HIREK.

— **Eljegyzés.** Baade Margitot, a budapesti német gyülekezet tagját eljegyezte Hecker Henrik, a budapesti magyar gyülekezet predikátora. Az Ur áldását kívánjuk.

— **A budapesti német gyülekezet** nőegylete kézimunkázás útján 600 pengőt juttatott missziói célokra. Igazán szép eredmény.

— **Teremnagyobbítás.** Budapesti német gyülekezetünk megnagyobbította termét, úgy hogy 240 ülőhely van most. A gyülekezeti terem mellett szép könyvtárhelyiség van s egy iroda, egy vendégszoba, valamint tornahelyiség is van tussal az ifjúság részére. Igazán modern berendezés.

— **Szikra Lajos** ur hegedűművész, jan. 15-én a budapesti német gyülekezetben árva-házunk részére hangversenyt adott nívós programmal. Szépen látogatták a koncertet s szépen támogatták árvalházunkat.

— **Molitz Gyula** Fogarason élő testvérünk a kispesti imaház adósságtörlesztésére 1000 leut küldött. Testvérünket operálták s kéri a hívő testvéreket, hogy érette könyörögjenek. Az adományért köszönet.

— **Ami nagyon nehéz.** Mi ez? A tavalyi előfizetések beküldése és az idej elő-

fizetés megújítása! Olvasóink nem is sejtik, mily sok pénzünkbe kerül egy-egy Békeharang és Szentharc! A nyomdavállalat sok szegény embernek ad kenyeret, így a kész munkát fizetnünk kell pontosan, amit meg is teszünk; de fájó szívvvel látjuk, hogy tagjaink és olvasóink közül nagyon, nagyon sokan már 2-3 év óta hátralékosok az előfizetéssel. Igen kérjük lapunk anyagi támogatását.

— **Miskolci hírek.** Karácsony másodnapján tartotta a miskolci gyülekezet imaterem avató ünnepségét, amelyen az elfoglaltsága miatt távollevő Funk Márton szuperintendens testvérünket dr. Szalós Artur budapesti predikátor testvérünk helyettesítette. Majd utána még négy napig tartott igen áldásos evangelizáló estéket az új imateremben, mely minden este megtelt vágyakozó lelkekkel.

— **Hazatérés.** Bodnár Pálné miskolci testvérünk 4 és fél éves Irénke leányát az Ur január 25-én haza hívta. A kis elköltözöttet 27-én kísértük utolsó útjára, felhasználva ezen alkalmat is, hogy bizonyoságot tegyünk az Uról s felhívjuk az emberek figyelmét arra, hogy egykor mindannyiunknak meg kell előtte állani és akkor azok a boldogok, kik az Urban haltak el.

— **Tagfelvétel Mali Idjosen.** (Kis-hegyes.) A bácskai methodismus történetében fontos dátum lesz 1927. nov. 27. Ezen a

Elhelyezési rendszerünk milyen kötelességeket ró prédikátorainkra?

(Folytatás.)

8. Új gyülekezeteknek ne ígérj nagy programot, ne szőj nagy terveket! Esetleg úgy jársz, hogy parturiunt montes et nascitur ridiculus mus! Vajudnak a hegyek és megszületik egy kis egérke! Ne beszélj sokat, hanem imádkozva inkább cselekedj sokat!

9. Ne gondold azt, hogy te a bölcsességet kanállal etted! Osztályvezetőid s idősebb tagjaid pedig csak morzsákat kaptak. Beszélj meg velük mindig jóelőre terveidet, munkaprogramodat. Avasd bele őket csatatervedbe s meglásd készségesen követik a vezért. Oszd be őket egy-egy helyre, ahol az Igét hirdetik s tedd őket felelőssé, hogy azon a helyen mindig hirdettessék az Ige, ha nem ő általuk, akkor más által, akit ők kötelesek odaállítani!

10. Elhelyezésed után rögtön foglald el új gyülekezetet! Már sok baj támadt abból, hogy az új predikátor nem foglalta el rögtön a helyét. Különböző kombinációkra, magyarázatokra adott okot. Igen szép és észszerű dolgot olvastam az ózdi luth. gyülekezetéről.

Egy és ugyanazon vasárnap tartották régi lelkészüktől a búcsú és új lelkészük számára a fogadó ünnepet. A régi lelkész búcsúzott, az új lelkész beköszöntött! A régi lelkész átadta működési helyét az új lelkésznek. Így a kormánykerék egy pillanatig sem volt kormányzó kéz nélkül! És lehetőleg ne is legyen! Néha szeszélyes a tenger, váratlan szélroham félrebillentheti a hajót!

Ez talán olyan helyen előfordulhatna, ahol a predikátor mesterséges áramlatok előidézésével ottmaradását ki akarja erőszakolni. Vesztere s a gyülekezet vesztere tenné. Ugy járna, mint az a gyülekezeti testvér, akit az anyaház azért hívott el egy gyülekezetből, mert azt észlelték, hogy a gyülekezet már jobban csüngött a diakonisszán, mint az Uron. A tagok azt mondták: „Maga nem hagyhat el minket, már úgy megszoktuk magát s úgy szeretjük!” Tényleg ott maradt, az anyaháznak nem engedelmességet! Mi volt a következmény? Csalódás és kölcsönös kiábrándulás! A diakonissza büszke és beképzelt lett. Azt hitte, hogy ő pótolhatatlan! Munkáján nem volt többé Isten áldása s idővel a gyülekezet is kiábrándult belőle! Csak ne gondold k. t., hogy pótolhatatlan vagy! Ne gondold, ha az emberek úgy hizelegnek s elismerő nyilatkozatokat tesznek, hogy ez az Uról van. Nem, ilyenkor régi

napon a tiszta róm. kath. lakosságu községben 12 tagot vettünk fel próbára s ezzel egy olyan helyre nyertünk bemenetelt, ahol igen sok lélek várja az Ur tiszta evangéliumát. Dr Wallra benstein sekicsi orvos minden héten tart bibliá- órákat Kishegyesen, Fodor E. testvér házában. Az énekkar és vasárnapi iskola szervezése folyamatosan van s a tagok igen örülnek ennek a lelki munkának, mely köztük megindult. Lapunk szerkesztője nov. havában a Bácskában több helyen szolgálva az Igével, öccsének, dr. Wallrabenstein munkájának támogatása céljából két izben szolgált Kishegyesen s együtt vették fel az első 12 tagot. Reméljük, hogy ezek jó bizonyosságot tesznek s ő utánuk még sok más lélek fogja lelkébe befogadni az Urat. A jó Isten áldja meg az ott folyó munkát.

A pogánynépek magas tornyok építése által, mely egyuttal templom is volt, törekedtek az általuk elképzelt égi isteneket megközelíteni. Mi örvendezünk a felett, hogy nekünk oly Istenünk van, ki nem kézzel épített templomokban, hanem az emberben lakozik és ki mindig közel van hozzánk, még ha távol is van tőlünk.

A családi otthon legnemesebb disze az Istennek szentelt családi élet.

emberek éledezik s a trónra akar ülni. Pedig ott csak Jézusnak van helye! Az a predikátor, akit istenitenek, az Ur elől veszi el a tisztességet és dicsőséget! Ne oda igyekezék a predikátor, hogy Ő hozzá, hanem hogy az evangéliomhoz, a Krisztushoz ragaszkodjanak a tagok. Ha a tagok így állnak, akkor ugyan elhelyezhetik a predikátort, ott marad az Ur, akihez hűségesen fognak ragaszkodni. De ahol a predikátor úgy dolgozott, hogy csak hozzá ragaszkodtak, az ő kedvéért jártak gyülekezetbe, ott predikátor változás esetén a tagok elillannak, mint a kámfő, avagy pártokra szakadnak!

11. Az is lehet, hogy egy predikátor kijelenti, hogy nem szívesen megy oda abba a gyülekezetbe, ahová helyeztetett. Aki ilyen meggondolatlan nyilatkozatot tett, az ne csodálkozzék azon, ha közömbösen, sőt ellenséges indulattal fogadják beköszöntőjét. Beköszöntő beszéd helyett inkább búcsúbeszédet mondhatna, mert együttműködés úgy sem lesz közte és a gyülekezet közt, ahol pedig ez hiányzik, ott úgy sincsen Isten áldása s minden eredmény nélkül marad az ilyen meggondolatlan nyilatkozatot tevő predikátor munkája.

12. Ha a predikátor Istentől jövőnek nézi az elhelyezést, akkor örömmel megy új gyülekezetébe, mert ott új lehetőségek, új tervek, új

Egy munkánk sikere.

Mint olvasóink nagyrésze tudja, a magyarországi methódista egyház budapesti székházában öt évvel ezelőt emeletréépítéssel *Methódista Otthon* néven penziót létesített, melynek az a célja, hogy mérsékelt áron megfelelő polgári otthont adjon egyedül élő férfiaknak vagy nőknek. Január 3-án volt egy éve, hogy az Otthon vezetését átvette *Hintzné* testvérünk, aki ezt a nem könnyű feladatot közmegegyezésre látta el. Ennek kifejező bizonyítékát szolgáltatják maguk az Otthon lakói és étkező-vendégei, akik az évfordulón fényes estélyt adtak a közkedvelt „*Hintz néni*” tiszteletére. A legérdekesebb és egyuttal legértékesebb ebben az, hogy erre az ünneplésre senki sem biztatta a lakókat. Az teljesen a maguk kezdeményezéséből indult ki. Este kilenc órakor kezdődött a meleg ünnepély. Fényárban uszott az ez alkalomra hatalmas üdvözlő táblával és virággal feldiszitett étterem. Az összes lakók együltvöltek az Otthon vezetőségével, midőn a lakók követe, *Salamon* ur karján felharsanó éljenzés közt a terembe lépett az ünneplésről mit sem sejtő „*Hintz néni*,” aki könnyekig meghatva hallgatta meg a lakók üdvözlését, melyet *Kiss* ur tolmácsolt, átadva a lakók emlékjándékát, egy puhára kárpitozott hatalmas gobelin karzókat.

Hintzné a Jézusra háritotta az érdemet

emberek, új alkalmak várnak rá. Még a hívó gyülekezet is érdeklődik új predikátora, személye, előadásmodora, egyszóval bemutatkozása iránt. Leendő munkatársai érdeklődnek vezetőjük iránt s azért az elhelyezés utáni első idők a legtermékenyebbek s a legjobbabb szoktak lenni.

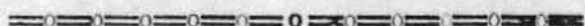
13. Egyházalapítónk jelégével vonuljon minden predikátor új állomására. A világ a parochiám! Ne csak a megkezdett utakon haladjon, hanem igyekezzen új utakon járni, olyan helyekre is előretörni, ahol még nem ismerik az élő hitet, a feltámadott Krisztust. Egy gyülekezet predikátorával és tagjaival ne legyen hasonló egy hadsereghez, mely téli szállásán pihen, hanem legyen egy nyüzsgő hangyaboly, hol minden tag a töle telhető legnagyobb munkaerőt fejt ki, hogy a hangyaboly növekedése, jóléte, fennállása biztosítsák. Mindenki, mindenkoron, mindenütt munkában! Ne a temető csendje, hanem a gyári gépek zakatolása legyen gyülekezet és predikátor előtt a legkedvesebb! Nálunk még sok olyan falu és város van, ahol eddig még semmi néven nevezendő hívők nem dolgoznak. Krisztus a mennyegzőről mondott példabeszédben megjelölte utirányunkat s teendőinket, mikor azt mondta: a szolgák menjenek a lakodalmi tereméből az utakra, a kerítésckhez és hívják be

mert — ugymond — tőle nyerte az erőt vállalt feladatának betöltéséhez. Ezután a diszesen terített asztalokhoz ült az ünneplő társaság. A fehér asztalnál *Funk* superintendens ur köszöntötte *Hintznét* a vezetőség nevében, *Hecker* prédikátor az új lakók részéről, *Szöllősyné* felügyelő a személyzet megbízásából. Majd egy azonos üdvözlő és áldást kívánó mondat hangzott el azon a három nyelven, amelyen eredetileg a bibliát írták volt. Még pedig héberül *dr. Barta*, latinul és görögül *dr. Meyer* testvérek köszöntötték. Ezután az Otthon fennállása óta ott elfordult 10 különböző nyelven: *Debickyné* (francia), *Kovács* (német), *miss Mathwes* (angol), *Bernátné* (orosz és lett), *Weiszné* (román), *Salamon* (szerb), *Lösch* (sváb), *Nagy* (esperanto), *Zechner* kisasszony (olasz). Ezután *Kiss* ur konferánssza kellett derűtliséget, amit még telézet *Rottensteiner* kisasszony tréfás ének-szóelője, mely az Otthon belső életét karrikizozta sikerülten. A felszólalók rámutattak arra, hogy *Hintzné* testvérünk működésének sikere a bibliai szellemben leli magyarázatát s idézték e tényre világot veid ő- és újtestamentomi helyeket. A bejáró étkezők nevében *Boros* ur mondott ölfetes köszöntőt. *Salamon* ur hegedűn előadott szép magyar nótákkal, *Berndtné* és *Hiller* testvérek gitár duettel, *Fieps* ur humoros német szász népdallal szórakoztatták a társaságot, mely egy meleg és derűs est kedves emlékével csak éjféltájban oszlott szét. Lehet-e

nagyobb öröm, mintha egy munkánk sikeréről ily kellemesen számolhatunk be. Az Otthon fenntartása ugyanis fontos szociális munkánk. Erre rávilágít az a kis interjú, amit az Otthon egyik lakójával folytattunk:

— Hogy érzi magát itt?

— Nem cifrázom: — jól. Mielőtt idejöttem, egy ismerősöm felvetette előttem, hogy itt esetleg persuadeálni próbálnak a methodismusra. Ez valóban kényelmetlen lett volna. De erről szó sincs. És így sokkal közelebb jutottunk egymáshoz. Kellemes itt a légkör, nagy a tisztaság, a kozt egészséges, megbízható. Sokan avval az eltökéléssel jönnek ide, hogy őket nem fogja befolyásolni e környezet. A régi lakók ezen már józúen mosolyognak. Észre se veszik a fiatal emberek s pár hónap alatt meglátszik rajtuk az itteni józan és tiszta légkör hatása. Persze, ők azt hiszik, hogy maguk fejlődtek így... Ez mind egy is, fő a lényeg, az eredmény. Egy-két év pedig egészen átfórmált embereket produkál itt. Folytatjuk ezt a munkát, mert nagyon értékes szociális teljesítmény.

Az Ur csak a hitet nézi mibennünk és csak a hitnek vannak jelenései, melyek életünk célját, az Ur útját, a jelenvaló és a jövővő dolgokat feltárják.

az ott künn tartózkodókat! Menjünk tehát ki és hívjuk be a künnvalókat! Ez legyen prédikátornak és munkatársainak a legkedvesebb foglalkozása! Ne sajnáljuk az időt és a fáradságot!

14. Igen fontos, hogy a tagok névjegyzéke rendben adassék át az utódnak! Megtörtént egy nagy gyülekezetben, hogy az utód a könyvben szereplő tagok közül egész csomót nem talált. Az előd felvette, de időközben elpárologtak s nem törölte. A nagyobb taglétszám kedvéért, gyülekezetünkbe nem való elemeket ne hagyjunk könyveinkben. Mihelyt valaki nem érez velünk, összejöveteleinket nem látogatja, bár erre kértük, nevét ne hagyjuk a könyvben csak azért, hogy egy taggal több legyen. Ne legyenek haragtartó tagjaink sem. Ha intésünk dacára sem akarnak kibékülni, ne hagyjuk tagjaink sorában, az utódnak csak kellemetlensége lesz az olyanokkal, akik Isten Igéjének világos parancsa dacára is ellenséges indulatúak. Ha ilyen névleges, haragot tartó, dolgozni, azaz munkálkodni nem akaró tagokat adunk át az utódnak, megnehezítjük a helyzetét, mert alig hogy megkezdte munkáját új gyülekezetében, legelső dolga lesz a bíráskodás, kizárás, ami megint megnehezíti helyzetét. Inkább az eddigi prédikátor zárja ki azt, aki haragtartó természeténél fogva már

ugyis kizárta önmagát Isten gyermekeinek sorából.

15. Ugyanez áll egy osztályvezetőre vagy gondnokra is. Ha van olyan, aki nem méltóképpen tölti be ezt a tiszteletet s csak akadékoskodik, tegye le hivataláról az előd s ne hagyja ezt a kellemetlen feladatot az utódnak, mert annak rendszerint még kellemetlenebb s nem jó, ha munkája kezdetén mindjárt egy osztályvezető vagy gondnok testvért kell hivataláról letenni.

16. A pénztári könyvek, valamint a jegyzőkönyvek az osztályvezető gyűlésekről és a negyedévi konferenciákról tisztán, rendben adassanak át, hogy az utód könnyen kiismerje magát.

17. Legyen egy betűsoros névjegyzék a tagokról, annak feltüntetésével, melyik utcában, milyen házszám alatt található. Ez is megkönnyíti az utód lekipásztori munkáját.

18. Nagyon kívánatos, hogy az utódnak átadassék egy leírt munkaterv, melyből láthassa, hol, mikor, hogyan, kikkel dolgozott és tartott órát az előd. Ez is elősegíti munkáját s könnyebben tájékozódik új munkahelyén.

19. A vallásoktatásban részesült gyermekek névjegyzékét szintén állítsa össze az előd s hagyja az utódnak. Ezeket vagy tovább

Valami hiányzik nekem.

Vasárnap volt, langyos, ünnepi este, midőn egy botos ember sétára indult egy nagy városban. Botja egyenletes koppanása, kimért, nyugodt léptei is elárulták, hogy sétál. Egy zsidó ember volt. Mi sem zavarta sétautjában, mégis, midőn egy házhoz ért, oly hirtelen, mintha egy láthatatlan ököl arcába sujtott volna — megállt. Nagy fényességet látott, mely egy félig nyitva hagyott ajtón át szűrődött ki az utcára. És minden további nélkül, nem gondolkodva azon, hogy mit csinál, odament és bedugta fejét az ajtónyíláson és ott körülnézett.

Eppen hogy bekukkantott, a predikátor — mert keresztyén összejöveteli-terem ajtójaiban állott — harsány hangon kiáltotta:

»A bűn zsoldja a halál!«

A zsidó hirtelen visszahuzta a fejét. Már késő volt; eleget hallott, igen, sőt többet, mint hallani akart és nem óhajtott tovább ott időzni.

Elsietett onnan. A további sétától elment a kedve. A járdakövek reszkettek előtte. Felháborodva átkozta magát. Hogy is tudott ilyen meggondolatlan lenni! Ő pedig ha tudta volna, hogy abban a pillanatban hallotta azt az Igét, mely egész életének más irányt adni volt hivatott. Persze, erre nem gondolt s legkevésbé

arra, hogy mily jelentőségű volt e kis epizód élete s az örökkévalóság számára.

»A bűn zsoldja halál.« Nem tudta kiverni fejéből. Érezte, ha ez számára is igaz, akkor el van veszve, bűnei halállal sújták.

A legközelebbi estén ismét sétára indult. Önkénytelen abba az utcába fordult, ahol az összejöveteli terem volt. Nem arra akart menni és mégsem tudta elkerülni azt az utcát.

Nem akart bemenni, csak a termet megnézni. Természetes! Csak megnézni, hisz nem volt szabad, hogy ott mutatkozzék. Mit szólnának az emberek! Fáradt volt, minden kis nesztől összeresztett és kétségbeesetten menekülni szeretett volna, ha valaki szembejött vele vagy ha háta mögött kopogtak sietős, ismerősnek tetsző léptek. Csak megnézni a termet, csak benézni. Pedig elege volt már tegnapról, igen, sőt több, mint elég volt. Hogy kinezta, hogy gyötörte azóta lelkiismerete, ez a magáravett, nyomasztó és kényelmetlen teher. Mily szívesen szabadult volna tőle! Netán a terem nem lenne ma nyitva, milyen jó volna akkor, ha legalább az a predikátor ott lenne! De hiszen ő izraelita és ezek keresztyének, kik ama »csaló«-ban hisznek; így mi köze hozzájuk? Félhangosan szidta magát.

Igy beszélgetve, küzdve magával, — jóformán észre sem vette — ott állt az előtt a bizonyos ajtó előtt. S az ajtó nyitva volt. Benézett, de ezuttal nem látott benne prediká-

oktatja vagy pedig látogatja s az ifjúsági egyület számára igyekszik megnyerni.

20. Igen jó, ha az előd összeállítja azoknak az állandóan gyülekezetünkbe járó *barátoknak* névjegyzékét lakáscimmal együtt, akiket aztán az utód látogathat s az Ur számára megnyerhet.

21. A predikátor lakása, valamint a gyülekezet, legyen állandóan tiszta és szép rendben. Ez vonzóvá és kellemessé teszi ugy a lakók, valamint a látogató barátok részére a gyülekezetben való megjelenést és ott tartózkodást. Ha pedig predikátor csere van, akkor az utódnak kellemesebb, ha egy szép rendben tartott lakásba s gyülekezeti helységbe kerül, mintha mindenütt a hanyagság és rendtelenség ottmaradt nyomába botlana. Erre ne csak a predikátor, de különösen a predikátor felesége ügyeljen, mert a netán tapasztalható tisztátalanságerő és rendtelenségért nem is annyira a predikátort, mint inkább őt fogják megszólítani s kötelesség mulasztónak tekinteni. Ugyancsak szép rendben adják át az udvart, a kertet, a pincét, a padlást. Amilyen fontos a predikátor személye és magatartása, ugyanolyan fontos a felesége személye és magatartása is. Legyen ruházatkodása, viselkedése, munkálkodása, embertársaival való bánásmódja, mindenben komoly és a predikátori állás

magaszlos hivatásához mért. Szóval legyen a predikátor feleségének családi élete, hitélete és külső magatartása is mintaszerű. Így lesz férjének igazi jó segítőtársa bibliai értelemben!

22. Nagyon fontos, mikor a gyülekezet már tudja, hogy ki kerül az eddigi predikátor helyébe, hogy akkor az előd ne beszéljen semmi rosszat és hátrányosat az utódról. Ne fejtegesse annak esetleges gyengéit, hibáit, jó vagy rossz tulajdonságait. Beszéljen róla, mint az Ur küldöttjéről, aki hivatva van mindent átvenni s továbbra is úgy vezetni, esetleg még ügyesebben, jobban, mint ez eddig történt. Ne gondolja egy predikátor sem, hogy ő pótolhatatlan s ha ő elhagyja a gyülekezetet, akkor megáll a munka. Az Ur mindegyiknek adott talentumokat s mindegyik azokat igyekszik értékesíteni, amiket kapott.

Ne levelezzen az előd a gyülekezet tagjaival. Ez, ha még oly ártatlan dolognak is látszik, bizonyos mértékben mégis zavaró az utód munkájára. Azt a látszatot keltheti, mintha az előd gyámkodni akarna az utód felett s dacára, hogy már nem ő a gyülekezet vezetője, mégis távolról akar befolytani a gyülekezet munkájára, ügyeire és ez mindég rossz befolyást gyakorol! Ez alatt már sok predikátor sokat szenvedett, hogy más gyülekezet predikátora levelezést tartott fenn volt gyülekezet

tort. Lábai mintha gyökeret vertek volna, csak állt ott mozdulatlanul. A bentlevők férdén állva imádkoztak. Különös bátortalanság, szinte gyerekes félelem vett erőt rajta, mely lelke szorongását csak növelte Szivesen bement volna, de nem mert. Óh, mily szerencsétlennek érezte magát! Csak tudná, mimódon lehetne ismét boldog? Nem tudta elgondolni, mi hiányzott neki csupán? Kint várakozott addig, míg vége lett az összejövételnek. Pedig sokáig tartott; Az emberek — úgy látszott — mintha nem tudtak volna egymástól elválni s már mellette haladtak el, de még mindig „a szép összejövételről” beszélgettek. Most ezután kicsit félénken belépett a terembe és egy uriembert, ki még jelen volt, megkérdezett, hogy a predikátorral beszélhetne-e. De az nem volt ott.

„Szerettem volna vele beszélni,” — mondta a zsidó — „mert valami, amit tegnap este hallottam tőle, engem egész nyomorulttá tett. Olyan nagy az én bűnöm! Valami nagyon hiányzik nekem, de nem tudom, hogy mi.”

„Óh, hisz ez nagyon egyszerű,” — mondta az uriember. „Jézus hiányzik Önnek!”

A zsidó visszahuzódott és riadtan kiáltott fel: „Ez hiányozna nekem? Nem, igazán nem! Én izraelita vagyok, hisz engem mindig úgy tanítottak, hogy Őt „csaló“-nak nézzem!”

„Legyen szabad felolvasnom Önnek egy verset az Új testamentumból!”

És míg a zsidó kitágult szemekkel figyelt,

a keresztyén olvasta: „És amiképen felemelte Mózes a kigyót a pusztában.” A zsidó össze-rezzent. „Csakugyan Mózesről szól a könyv? Hiszen Mózes a mi nagy prófétánk, ki a törvényt adta nekünk. Óh, olvassa csak, hogy van tovább!” És együttesen olvasták: „És amiképen felemelte Mózes a kigyót a pusztában, aképen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Ján. 3: 14—15.) Az utolsó szónál hitellenül vonogatta vállát a zsidó.

„Nem olvasta gyakran Ön Mózes könyvében, hogy miképen tűzte pónára az ércikgyót Mózes a tábor közepén, midőn tüzes kigyók mardosták meg a népet?” A zsidó igent bólintott.

„Most az Ön helyzete és ama helyzet ebben az esetben egy és ugyanaz, — valami hiányzik. Abban az esetben csak az ércikgyó tudott segíteni, mert az volt Isten egyedüli gyógyszere, az Ön esetében pedig senki más, csak Jézus tud kielégülést nyújtani, mert Ő a mi Megváltónk, kit a Jehova küldött el.”

Óh, — mondta a zsidó és kezeit tördelte szemmelátható aggodalmában — ezt nem tudom elgondolni, nem tudok Benne hinni!”

„Hisz Ön — kérdezte az uriember — Ábrahám, Izsák és Jákob Istenében?”

„Igen, természetesen!”

„Akkor térdeljünk le és imában akarom Őt kérni, nyilvánítsa ki, hogy Jézus az, kire Önnek szüksége van.”

tagjaival s ezzel állandóan nyugtalanította a levelezésben álló gyülekezet csendes, békés együttműködését. Az elhelyezés után minden predikátor tegye kezét új gyülekezetének eke-szarvára s ne tekintsen többé vissza elhagyott munkamezejére. Egy predikátornak sem esik jól, ha az előd állandó érintkezést tartana fenn s befolya a gyülekezet belviszonyaiba, tanácsokat osztogatna és irányelveket szabna. Ahol pedig ez mégis megtörténne, ott úgy az utód, mint a szuperintendens együttes fellépése kell, hogy ennek az áldatlan viszonynak véget vessen! Elégedjék meg minden predikátor a maga gyülekezetének irányításával, belső bajaival, küzdelmeivel, nehézségeivel és ne akarjon még más gyülekezet bajaiból, kisebb és nagyobb bajokat átvállalni! Erre sem testi, sem lelki ereje nincsen.

23. Tekintse minden predikátor hazájának minden egyes gyülekezetét a maga gyülekezetének! Vagyis éppen mert elhelyezési rendszer van nálunk, minden egyes gyülekezet lehet idővel egyszer az én saját gyülekezetem. Azért minden egyes gyülekezetben, ahova helyeztetünk, minden egyes predikátor fejtsse ki teljes erejét. Tartsa szem előtt, hogy csak pár év áll egy-egy gyülekezetben rendelkezésére. Ezalatt a pár év alatt pedig sokat kell elérni, gyermekek közt, ifjúság közt, felnőttek közt.

Ha minden egyes gyülekezetet így nézünk, mint a sajátunkat, akkor őrizkedünk attól, hogy bármiképpen is ártalmára lennénk utódunknak vagy egy gyülekezetnek.

Az a predikátor, aki elhelyeztetik, mindig előnyben van azzal a predikátorral szemben, aki utódja lesz, mert ő jól ismeri gyülekezetét, míg az utód csak lassan ismerkedik. Az előd használja fel azért emberismeretét s fordítsa az utód javára, ne pedig kárára. Készítsen az utód számára szép fogadtatást, ajánlja a testvérek szives figyelmébe, mindeneket elnéző jóindulattal s szeretettel. Amiben és ahol csak lehet, egyengesse az előd az utódnak útját, tegye kellemessé és könnyűvé az utód bevonulását és kifejtendő munkáját. Ha esetleg aggodalmak merülnek fel az utód személyét, tudását, tapasztalatát illetőleg, oszlassa el az előd ezeket és biztassa a gyülekezetet a testvéri együttműködésre és a kölcsönös türelemre és szeretetre, mely minden nehézséget legyőz. Ha így munkálkodik az előd az utód érdekében s így van a gyülekezet előkészítve, akkor örömmel jöhet az utód, de az előd örömmel is távozzon, tudván azt, hogy tőle telhetőleg mindent megtett, amit Isten és emberek előtt megtehetett, amire kötelezte őt Isten igéje, Krisztus példája! Boldog érzéssel távozik majd eddigi gyülekezetéből, mert tudja, hogy nemeslelkű barát és

A zsidó belegyezett. Letérdeltek s miután egy darabig imádkoztak, az uriember kérdezte: „Lát világosságot?” „Nem,” — volt a válasz. Még bensőbbben imádkozott és a zsidó hirtelen felkiáltott: „Óh, látok, látok!” s ezzel felugrott és az örömtől fel és alá futkosott a teremben.

„Mondja el kérem mit látott!”

Csak egy kis idő múlva nyugodott meg a zsidó oly annyira, hogy elbeszélhette: „Mig Őn imádkozott, megjelent szemeim előtt a pusztai kigyó képe. Láttam a fájdalomban fetrengő és a haláltusában vergődő izraelitákat. Láttam, mint Mózes vette az érkigyót és azt egy póznára erősítette, hogy a nép rátekinthessen. Midőn én is rátekin tettem, a pózna átváltozott keresztté és a kigyó az ember Fiává. Láttam és hittem!”

És hangosan sirt a szegény ember. Örömkönyeket sirt, Aggodalma elenyészeti, lelke nyomasztó terhe eltűnt! Megtudta, hogy semmi más nem hiányzott neki, csak Jézus egyedül.

Kedves Olvasó! Érzed-e, hogy még neked is hiányzik valami? Szenvedsz-e e miatt, mit semmi — bármit is kerestél — nem tudott enyhíteni? Ha igen, tudd meg, hogy csak Jézus adhatja meg neked! És Jézus vár téged! Óh, jöjj Hozzá, fogadd el Őt!

Még ma fogadd el és boldog leszel!

Németből szabadon:

Vida Sándor.

testvér módjára készítet el mindent az utód számára; de csakis így várhatja el azután azt is, hogy az ő elődje is hasonló jó indulattal készíti elő az ő számára új gyülekezetét!

Ime ezek azon kötelességek, melyek elhelyezési rendszerünkben kifolyólag ránk, predikátorokra várnak. Teljesítsük kedves testvéreim ezen kötelességeket hiven, buzgó alázatos lélekkel s megtapasztaljuk úgy egyéni hitéletünkben, mint pedig gyülekezeti életünkben, hogy az Ur, aki tőlünk nem vár egyebet, csak hűséget, gazdagon megáld minket földi életünkben eredményes munkával, de megáld majd odaát is azzal, hogy bőven aratjuk majd azt, amit itt lenn a lélekre vetettünk! Segítsen mindnyájunkat az Urnak Szentlelke, mindennemű kötelességünk hű teljesítésében!

Amen!

Wallrabenstein Jakob.

Hidd el fiacskám, akkor leszel a legbőlcsebb, amikor a világi dolgokkal legkevésbé foglalkozol.

Fiacskám, hiába dicsérik az emberek tetteidet, ha az Ur undorral fordul el gondo lataidtól.

Hubermann Broniszlav, a világhírű hegedűművész nemrégén Budapesten hangversenyezett s egy újságírónak a következőket mondta el magáról:

— Fiatalkoromban megrögzött atheista voltam. Mosolyogtam, ha Istenről beszéltek. Mikor hangversenyre készültem s a pódiumra léptem, izgatott voltam s valami különös érzés töltött el. Éreztem, hogy valami nagy erő van felettem, ami a zenét adta, ami nekem a képességet s tehetséget adja produkciómhoz, mellyel az engemet hallgató embereket a legmagasabb régiókba tudom magammal ragadni. Minél jobban megértettem a zene lényegét, minél tökéletesebb lettem a művészetben, annál tisztábban állt előttem, hogy ki a hatalmas erő, akitől a zene és az én művészetem ered, akit az dicsőít, megjelenít ebben a formában is. Az Isten az. Mikor a hangversenyre készülök, most már nem vagyok izgatott s mikor a pódiumon játszok, a legnagyobb extázisban legközelebb érzem magam Istenhez és érzem, hogy aki érti a muzsikámat, azt magammal is viszem oda. Aki nem jut velem oda, az nem érti a művészetemet.

Apák vétkei a fiakban. Az őtestamentomi ígékelt juttatja eszünkbe az a családi tragédia, ami Isaszegen történt. Skribek János gazdálkodó tizenkilenc éves korában agyonütötte az apját, mert az részegeskedett és a családját gyötörte örökös durvaságaival. Most fia, ifjabb Skribek János ugyanezt tette apjával. A fiu is épen tizenkilenc éves. Az ok ugyanaz. Az öreg ugyanis ugyanabba a szenvedélybe esett meglelt korára, amiért annak idején atyja ellen kellett megvédenie anyját s testvéreit. Részegeskedett s a végzetes alkalommal fia hazatérőben a ház előtt dideregve találta anyját és nővérét, akiket az ittas ember kizavart az irgalmatlan fagyos estén. Ez háborította fel a fiut annyira, hogy a házba rohanva, agyonverte apját. Ime a szesz, az apák vétkeit még a fiakban is bünteti.

Mussolini fegyházat ígér a házasságtörőknek. Mussolininek már nem egy cselekedetéről kellett megemlékeznünk. Politikája nem tartozik ránk, mert mi nem foglalkozunk ezzel a mesterséggel. De némely intézkedése felkelti a mi figyelmünket is. Közismert tény, hogy az utóbbi időben az egész „civilizált” világon elszaporodtak a házasság felbontások. A válások körül megdöbbentő könnyelműséget tapasztalhatunk. Legtöbb válás oka azonban a hűtlenség, amit Mussolini egy karácsonyi nyi-

latkozatában — nagyon helyesen — az igazi néven nevez: házasságtörés. Alig tudunk nagyobb erkölcstelenséget elképzelni, mint ez. De eddig az volt a „dicsőség,” még ugynevezett uriemberek körében is, ha minél több „gáláns kalandja” volt valakinek. Hanem ha testvéred vagy feleséged lett az áldozat, ugyan-ezen uri becsület-kódex szerint kardra kellett kelned a „lovaggal,” aki közönségesen csábító volt. Ez az erkölcsi kétlakiság ma is él de már kezd rájárni a rúd. Mussolini elhatározta, hogy „így szól azokhoz, kik büntetlenül taposák meg a család szentségét”: — Nem engedem! — „A házastársi hűtlenséget büntetendő cselekménynek fogom nyilvánítani, amelyet 15 évtől életfogytiglanig terjedő fegyházzal lehet sújtani.” Jó lenne, ha ez a mai társadalom, amely oly nagyon szereti magát kereszténynek nevezni, felütné az Újtestamentumot, ahol megtalálhatná, mit tanít Jézus a házasságról és válásról. (Máté 19., 3—11.) Ebből a kis tükörből majd megláthatná, hogy milyen messze van Krisztustól az olyan társadalom, amely a házasságtörést nem érzi bűnnek, sőt szégyennek se. Jézus szerint még az is bűnös, aki házasságtörővel köt házasságot.

Tizenhárom éves gyilkos — nem tudott Jézusról! Tizenhárom éves pásztorgyerek állott a kecskeméti bíróság előtt, mert Kerekegyházán kegyetlenül meggyilkolta Rab István ugyancsak tizenhárom éves pajtását, hogy megszerezze annak új ruháját. A vádlott gyerek nem tudta, hol született, apját csak néha látta, anyját ismerte, iskolába nem járt. Az iratokból megállapították, hogy 1914. június 1-én született Szabadszálláson, tehát épen az ugynevezett keresztény nemzeti megújodás idejében lett iskolaköteles és anélkül nőtt fel. Miután nyugodtan elmondta a borzalmas gyilkosságot, a bíró megkérdezte, tudott-e aludni? Tudtam, — válaszolt rá egykedvűen a gyerek.

A bíró megkérdezte tőle, hogy tudja-e, hogy más tehenét, malacát nem szabad bántani? A kis gyilkos parasztyerek erre a kérdésre nagyon értelmesen felelt:

— Hát hogyan tudnám!

— Hát azt nem tudtad, hogy az embert nem szabad bántani?

— Nem.

— Azt sem tudtad, hogy ölni nem szabad?

— Nem.

De honnan is tudta volna, amikor oly sok esetben lehetett tanuja az emberek bántalmazásának s azt is tudta, hogy az emberek meg is ölhetik egymást, hiszen a háboruban is ezt cselekszik.

A bíróság tagjai és a tárgyalás hallgató-sága elképedve hallgatta mindezeket és már nem is nagyon csodálkoztak, amikor nem

tudja megmondani, hogy milyen ünnep a Karácsony és ki volt Jézus?

Nem fűzünk kommentárt ehhez a rettenetes esethez, mert félünk magunktól. Csak azt kérdezzük: keresztény az olyan társadalom, amelyben ilyen történhetik? Három évi fegyházzal „javító” nevelésre fogják. De vajon nem az a társadalom szorul-e inkább javításra, amelyben ilyen megtörténhetik. Ez a társadalom megtagadta a gyerektől Jézust, vajon nem fogja-e ezt a társadalmat Jézus is megtagadni az Ő mennyei Atyja előtt, miként azt megígérte az Őt megtagadóknak?

Aki az Ur Jézusban bizik, azt a szükség meg nem ölheti, a kísértés el nem ejtheti, a világ el nem ragadhatja, és a legfájdalmasabb tapasztalatok életét el nem keseríthetik.

HOL ÉS MIKOR TARTUNK ISTENTISZTELETET

Arnót. Minden második vasárnap d. u. 4.

Átd vas. d. u. 4.

Budapest, VI. Felsőerdősor 5 földsz. Vasárnap d. e. 10 d. u. 5. kedd d. u. 5.

Budapest, VI. Felsőerdősor 5. l. em. Vasárnap d. e. 10 csüt. este 7

Budapest, Országbíró-ut 12—14. Vasárnap d. u. 3 Szerda este 7.

Borjád. Vasárnap d. e. 10. este 8.

Dombóvár, Bezerédi-u. 27. vas. és péntek este 1/28.

Döbrököz. Minden második vasárnap este 8.

Döge. Minden vasárnap d. u. 4.

Györköny, vas. d. e. 10. este 8. Szerda este 8.

Kispest, Nagy Sándor-u. 18. sz. Vasárnap d. u. 4 Keddén este 7. Péntek este 7.

Kaposszekcső. Vas. d. e. 10. szerda este 8.

Kaposvár, Németh István-u. 2. vas. d. e. 10. vas. este 1/28. kedd este 1/28.

Kisvárd. Minden vasárnap d. u. 4.

Miskolc. Gilányi utca 4. vas. d. u. 4. szerda este 7.

Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. sz. Vasárnap d. e. 1/211, este 7 Szerda és péntek este 7.

Nagykálló. minden vasárnap d. u. 4.

Nagyszékely. Minden második vasárnap d. e. 10.

Ózd. Minden vasárnap d. u. 4

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szöveket

Budapest, VI. Felsőerdősor 5. szám.

A szerkesztésért felelős: WALLRABENSTEIN JAKAB.

Kiadóhivatal: Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. szám.